

Budavári Hírmondó

Budavári Evangélikus Egyházközség Hírlevele

XXIX. évfolyam 2024/1. szám Böjt–Húsvét

„A saját személyében Krisztus igaz volt, csak mert mások bűnét vette magára, lett bűnössé. Ezért támad rá a bűn. S ő eltűri, hogy megragadják, s keresztre hurcolják. Meghal, mintha maga követett volna el halálos bűnt. De a másoktól magára vett idegen bűn alatt oly tiszta szentség rejtőzött, hogy a bűn nem tudta azt legyőzni. Krisztus testében tehát a bűn is meghalt.”

Luther Márton: *Jer, örvendjünk, keresztyének!*

A húsvéti vonatút

Általános iskolás koromban angolórán több ízben játszottuk azt a játékot, hogy elhangzik egy töredékes történet, és nekünk, diákoknak ki kell találni, hogy mi lehet az események hátterében, mi a köztes cselekmény, ami a végkifejlethez vezet. Az egyik ilyen feladat különösen emlékezetes maradt számomra: kivált, mert az osztályunk egy teljes tanóra alatt sem találta meg a titok nyitját.

Ádám – nevezzük így történetünk főhősét – mindennap vonattal utazik A-ból B-be és vissza, ugyanazon a vonalon, éveken át. Egyik nap, amikor hazafelé tart, véget vet az életének. A kérdés az: mi történt a vonatúton, ami miatt Ádám erre a szörnyű lépésre szánta el magát? Látszólag a semmiből... Indok nélkül...

Hosszas kérdegetés után a csoportunk eljutott odáig, hogy egy alagút szerepet játszik a történetben, és a tragédiának köze van a sötétséghez is. De a megoldásig mégsem jutottunk el.

A fordítókulcs pedig a következő volt: Ádám születésétől kezdve vak, így nem tudhatta, hogy a vasútvonalon van egy alagút. Egyáltalán, az alagút mi-benlétével sem volt tisztában: egy sötét fázis, a sok fény után és a sok fény előtt... Ádám – a

feladvány szerint – egy sikeres szemműtéten esett át, látóvá lett, és az alagútba kerülve kétségbeesett, hogy ismét elviesztette látását.

A történet már kisgyermekként is hatott rám, de akkor még nem értettem meg teljesen benső magját. Holott ez nem volt más, mint a legszomorúbb út, a tizenkét tanítvány vonatkozása...

A vonat, amire felszálltak, dőcög a belső sötétségben. Nap nap után, megy A-ból B-be. Utazásuk során elvonul mellettük az élet, amiből nem látnak semmit. A kocsijukba fel- majd leszállnak útitársak, akiknek talán hallják a hangjukat, de nem látják az arcukat. Nem látják a másik mosolyát, ahogyan a

könnyeit sem, vagy az izzadságcseppeket a homlokán. Ahogyan nem látják az ég kékjét, az olajfák tompazöldjét. A vonat néha megáll, majd megy tovább. De a vakság eltakarja előlük nemcsak a jelent, de az utazás valódi célját is. Mennek, mert tudják, hogy úton kell lenni, de csak a kerekek kattogását hallják, az út tompa moráját.

És akkor az egyik kanyar után Valaki felszáll. Valaki, aki miatt mind a tizenkettő lát. Látja a fákat, a tájat, a napsugarat, de látja a másik szemének csillogását és a szemekben lévő bánatot.

Ahogyan meglátják azt is, hogy eddig a sötétben jártak. Meglátják a saját bűneiket, Istentől való elszakadottságukat, ahogyan azt is, hogyan tette homályossá látásukat a világ. Hogyan került hályog a szemükre, és váltak vakká a hazugságra, a csalásra, a bántásra, a fájdalomra; miképpen vált az életük a közöny nyomtávvá.

A Szelíd Szemű azonban az egyik kanyarban leszáll. A vonatra a sötétség borul. Sokkal feketébb és mélyebb sötétség, mint amit valaha ember megtapasztalhatott.

A vonat az alagútban, a mélyfekete alagútban dőcög tovább. És a szerelvényen pánik tör ki, mert úgy érzik, hogy a legtisztább Fény után visszatért a vakság.

De harmadnapra a tévelygőn és kétségbeesetten megmaradt tizenegy megtapasztalja a Csodát. Fényesség tölti be a vagon. Fényesség és bizonyosság.

Mert Ő, aki maga a Világosság, ott áll.

És az Ő Világossága beragyogja nemcsak a jelent, de a múltat és a jövőt; és mind, akik ismerjük a nevét, tudhatjuk, hogy nincs olyan alagút, amiben ne gyújtana a Belé vetett hit fáklyát, és nincs olyan út, amire ne vetülne fénysugár, hiszen az utunk végén ránk maga a Feltámadott vár.

dr. Sárík Eszter

Az ifjúság (negyvenöt) éve

2024 az ifjúság éve egyházunkban. Ennek kapcsán osztom meg gondolataimat az olvasókkal. Nagyon örülök, hogy a gyülekezetünkben sok fiatal találja meg a helyét, sokan konfirmálnak, és szívből remélem, hogy idén tovább fog színesedni az ifjúsági munka. Készülök közben belém hasított, hogy teológushallgatóként 1979 tavaszán cikket írtam az *Evangélikus Életbe*: „Örvendezz, ifjú, míg fiatal vagy!” Húszéves voltam akkor. Ó, jaj, negyvenöt év eltelt azóta! De nem csak a húszéveseké a világ... A nyilvános szolgálatot vállaló lelkész mindig meg kell, hogy kérdezze magát: tudja-e jó szívvel vállalni azokat a mondatokat, amelyeket korábban leírt vagy elmondott. Belenézve ebbe a tükörbe jó lelkiismerettel állíthatom: akár ma is írhattam volna azt a cikket. És talán még azt sem lehet mondani, hogy az írás elején szereplő idézet címeként most „a bús férfi panaszait” szövegezném meg...

Kosztolányi Dezső *Sakkozunk* egyszer három nagydiákok című versében visszaemlékezik ifjúságára: arra a csillapíthatatlan életszomjra, zabolázhatatlan vágyra, hogy egyetlen lélegzetvétellel magába szippantsa az egész világot. A fiatalság végtelen lehetőségének képét villantja fel „A bús férfi panaszai”-nak ebben a darabjában; az akkor talán nem is tudatosított, de a hátratekintés során annál inkább vonzóvá – de egyszersmind elérhetetlenné – vált lehetőségek gazdag skáláját. Öreg, „bús” fejjel döbben rá, hogy milyen szép is volt az életet élvezni tudó ifjúkor, amely azonban visszahívhatatlanul elszaladt:

*Jaj mit tudtuk, három diák, az este,
hogy térden állva nézni kell a szépet,
csak én látom a múlt falára festve,
mi nem láttuk még akkor ezt a képet.
Türelmetlen vér nyargalt ereinkben,
szerettünk volna mindig menni, menni,
mit is sejtettük, hogy ez itt a minden,
és ami aztán jött, a semmi, semmi.*

Mi tudjuk-e térden állva nézni a szépet? Megbecsüljük-e az életet, mint ajándékot? Ha mindkét kérdésre igennel akarunk felelni, meg kell tanulnunk élvezni az életet, a szó eredeti, tiszta értelmében, amely mentes a mai kellemetlen felhangoktól. Az ajándék megbecsülése azt jelenti, hogy egészen a magunkénak tudjuk, teljes énünkkel vállaljuk azt. S ha azt akarjuk, hogy életünk tartalmas legyen, hogy egykor majd ne arra kelljen rádöbennünk, hogy a „*semmi, semmi*” vesz minket körül, hogy az ereinkben nyargaló vér ugyanilyen türelmetlen legyen továbbra is, ahhoz meg kell tanulnunk kikapcsolódnunk, szórakozni is.

A Prédikátor szavaival: „*Megvan az ideje a sírásnak, és megvan az ideje a nevetésnek.*” (Préd 3,4). A nevetésnek! Az önfeledt örömmel. A szórakozásnak. Farsangkor egy zene vérepszóító taktusait hallva

vetődhet fel a kérdés: hogyan szórakozzunk? A tanulás és a munka után elfáradt idegeinknek és izmainknak hogyan adjunk megnyugvást? Jelent-e valami különlegeset ebben az, hogy keresztyének vagyunk?

Hadd próbáljam megválaszolni először ezt az utolsó kérdést! Nem hiszem, hogy bármilyen alapvető megkülönböztetést kellene tennünk ilyen téren; nem hiszem, hogy magunkra kellene öltetni valamiféle tévesen értelmezett „kegyesség” álarcát, hátat fordítva mindannak, ami „profán”. Ellenkezőleg. Az élet – az Istentől kapott élet! – megbecsüléséhez hozzátartozik a szórakozás, hiszen ezzel bizonyíthatjuk, hogy jól érezzük magunkat ebben a kapott ajándék-világban. Vidámságunk, életkedvünk, optimizmusunk így egyszerre összekapcsolhat Istennel, akitől mindezt kaptuk, és embertársainkkal, akik között élhetünk. Jézus sem utasította vissza a kánai menyegzőre szóló meghívást; olyat pedig végképp nem mondott, hogy „boldogok a besavanyodottak”, hogy kicsit kiélezzük a kérdést.

Fiatalok vagyunk. Feladatokkal, lehetőségekkel és tervekkel körülvéve. Ilyen körülmények között kínál a világ számtalan szórakozási, kikapcsolódási alkalmat, úgyhogy szinte elveszünk, elsüllyedünk a választék szédítő kavalkádjában. De hiszen éppen ez az! Amíg nem veszünk el benne, amíg nem lesz úr mirajtunk, hanem mi tudjuk szabályozni, addig nem okozhat lelkiismereti problémát, ha elmegyünk szórakozni: ifjúsági parkba vagy moziba, koncertre, társas összejövetelre vagy futballmeccsre. (A címként, mottóként választott prédikatori igé is „megengedi” ezt: Préd 11,9.) Mindez hozzátartozhat életünkhöz, sőt, színesítheti, gazdagíthatja azt. A baj csak ott kezdődik, ha ezek egyensúlyvesztésre kényszerítenek bennünket; ha elveszítjük térérzékelő képességünket, ha a szórakozás legyőzhetetlen szenvedéllyé korcsosul, amely meg akarja fojtani a hitünket, erkölcsünket és emberségünket.

Isten boldognak akar látni bennünket. Ezt a boldogságot megadhatja a jól végzett munka öröme, magunk, vagy mások problémáinak megoldódása – de elsősorban az a felismerés, hogy Istennek terve van velünk. S a nagy terv megvalósítása már itt a földön megkezdődött: önpusztító cselekedet lenne, ha ezt a tervet keresztülhúznánk. De amíg ebbe beletartozik értelmes, kulturált szórakozásunk, pihenésünk, addig ezt nem akadályozzuk, hanem az ő szándékának megfelelően cselekszünk. Felfedezhetjük a szépet a világban, rácsodálkozhatunk a teremtés csodáira – és megtalálhatjuk helyünket benne. A fiatalságunkkal járó lehetőségeket azért is kell helyes mérlegelés alapján megragadni, hogy idős korunkra ne Kosztolányi bús, megfáradt sóhaját, hanem Pál csatakiáltásszerű felhívását visszhangozzuk: „*Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek!*” (Fil 4,4)

dr. Fabiny Tamás

Új diakóniai munkatárs

Bajnóczi Attiláné, Ilike, ez év január 18-án, 22 évi szolgálat után leköszönt a gyülekezet diakóniai munkaköréről. Köszönjük szépen a magányos, idős testvéreink között végzett több mint két évtizedes hűséges és odaadó munkáját!

Gyülekezetünkben több olyan egyedül élő, idős testvérünk van, akik igénylik a lelki támaszt és a gyakorlati segítséget is, ezért áldásnak éreztük, amikor mintegy kéthetes átmeneti idő után rátaláltunk *Németh Katalin* testvérünkre, aki gyülekezetünk alkalmazásában, nyugdíjas diakóniai munkatársként, napi 6 órában végzi február 1-je óta ezt a szolgálatot.

Ha valakinek tudomása van arról, hogy valahol magányos, idős gyülekezeti testvérünk szeretne bizonyos rendszerességgel beszélgetést, imádkozást, felolvasást, esetleg hetente egy vásárlást, otthoni segítséget kérni, akkor először jelezzük ezt lelkészeink felé, akik felméri a szolgálati lehetőséget és továbbítják Katalin számára.

Ilikének köszönjük az áldozatos munkáját, és fogadjuk szeretettel Katalin bemutatkozását, kísérjük lélekben szolgálatát imádságainkkal!

Péter Zoltán

Cselekvő szeretet. Utoljára írom le ezeket a kedves, szolgálatra hívó szavakat. Búcsúzom több mint huszonkét év után a gyülekezettől, a lelkésztől, a szolgatársaktól, és nem utolsósorban a kedves, idős testvéreimtől, akiket látogattam.

Salgótarjánban, 1988-ban, Balicza Iván lelkész úr áldotta meg a házasságunkat, majd 1995-ben Budapestre költöztünk. Családommal, férjemmel és három fiúgyermekemmel 1998 őszen kerültünk a budavári gyülekezetbe. Két fiatalabb gyermekemnek itt volt a kereszteleje, majd három konfirmáció következett; a legidősebbnek itt volt a lelkésszé avatása is. Nagyon sok jó barátot találtunk itt – olyan igazit, olyan testvérit.

Mikor 2001 nyarán a budavári hírlevelet olvasva megtudtam, hogy az elődöm elmegy, és diakóniai munkatársat keresnek, rögtön tudtam, hogy én ezt a szolgálatot szeretném. Iván és Imsi rögtön bizalmat szavaztak nekem. Ez volt az én utam. Szerettem a munkámat, az időseket. Szerettem, hogy a testüket kell ápolni és a lelküket; hogy kell vásárolni, patikába, postára menni, orvoshoz kísérni, cipőt befűzni, sapkát megvarrni; zuhanyozásnál elég, ha csak ott vagyok, készenlétben; és ami még adódik: annyi minden, hisz segíteni szeretnék. Ott a magány, az egyedüllét: ilyenkor kell a sok-sok beszélgetés, az

útmutató, a Biblia, éneklés, imádkozás – van miről együtt gondolkodni. Jézusról, a szeretetről.

2008-ban elvégeztem a Szebik Imre püspök úr által indított gyülekezetimunkatárs-képző tanfolyamot, és a félévente tartott konzultációkon is rendszeresen részt vettem.

2023 őszen „Az év diakóniai munkatársa” díjat kaptam. Most szeretném megköszönni a testvéreknek, mert talán az egész országban egyedülálló, hogy egy gyülekezet ilyen fizetett státuszt fenn tud tartani. Köszönöm, hogy végezhettem ezt a szolgálatot. Tudom, ez volt az én feladatomban!

Isten veled, Budavár!

Bajnóczi Attiláné, Ilike

2024. február elsejétől látom el gyülekezetünk diakóniai munkatársi feladatait: örömmel és köszönettel vettem az ajánlást és a megtisztelő felkérést.

Életem első 13 évét Vadosfán, egy nagyjából száz lakosú kis faluban éltem, ahol egy család híján mindenki evangélikus

volt abban az időben. Itt vannak a gyökereim. Innen ered őseimtől örökölt evangélikus vallásom, hitem, tartásom, és az emberekhez forduló nyitott lényem.

2007 óta élek az első kerületben; a gyülekezet tagja 2018 óta vagyok. Szakképzettségeim: textilipari üzemmérnök, munkavédelmi szakmérnök, közigazgatási szakvizsga, levéltári kezelő/iratkezelő-irattáros, Biblia-alapú lelkigondozó. A munka világában több területen eltöltött 42 év után a Belügyminisztériumból mint vezető-kormányfőtanácsos mentem nyugdíjba 2022 decemberében.

Nyugdíj után elkezdni a diakóniai szolgálatot nagyszerű lehetőség arra, hogy tapasztalataimat és tudásomat mások megsegítésére fordítsam. Kérem a Jóistent, hogy irányítsa utamat, adjon kitartást, erőt és szükséges bölcsességet ennek a nem könnyű, felebaráti szereteten alapuló feladatnak az ellátásához. Nyújtson segítséget abban, hogy képes legyek megbirkózni a felmerülő nehézségekkel és kihívásokkal.

A Magyarországi Evangélikus Egyház diakóniára vonatkozó megfogalmazása szerint én is vallom, hogy „szolgálni és segíteni nem egyoldalú folyamat: ahogy a segítséget elfogadót, úgy a segítséget nyújtót is gazdagítja a másokért végzett szolgálat”.

Kérem a tisztelt gyülekezetet, hogy kegyes szívvel, támogató szeretettel fogadja munkámat, amelyben jó szándékkal és igyekezettel szeretnék helytállni, szolgálni – szem előtt tartva az év igéjét: „*Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!*” (1Kor 16,14)

Németh Katalin

Gyülekezeti munkacsoportok

Egyházközségünkben 2000-ben kialakítottunk egy rendet, amely alapján a presbitérium és a képviselő-testület a szolgálatát különféle munkacsoportokban végezte. A most megválasztandó testületekkel is ez alapján szeretnénk a gyülekezeti szolgálatot gazdagítani, és így szeretnénk a gyülekezeti életünket elevenebbé tenni. Így tesszük közzé a munkacsoportok nagy vonalakban megfogalmazott feladatait.

1. Gyermek- és ifjúsági munka: A munkacsoport feladata többek között a gyermek- és ifjúsági munka külső feltételeinek javítása, ezzel kapcsolatos javaslatok és ötletek előkészítése a presbitérium számára. A munkaterületet érintő pályázatok figyelése. Az iskolai, óvodai hittanórák szervezése, a szolgálattevők segítése. Nyári táborok, kirándulások, családi programok szervezése.

2. Belmissziói–programszervezői munka: A munkacsoport feladata többek között a gyülekezeti missziói alkalmak, közösségépítő rendezvények szervezése és előkészítése, alkalmi rendezvények (szeretetvendégségek, s egyéb rétegalkalmak) előkészítése, az istentiszteleti munkacsoporttal közösen az istentiszteleti „házigazdák” szervezése.

3. Egyházzenei és istentiszteleti munka: A munkacsoport feladata többek között a gyülekezeti alkalmak gazdagítása énekkari és zenés szolgálatokkal; énektanítás, az énekkarok munkájának áttekintése és segítése, koncertek szervezése és „reklámozása”. A munkaterületet érintő pályázatok figyelése. A hangszerek ápolása és karbantartása. Az istentiszteleti élet zavartalanságának biztosítása, perselyezés megszervezése, istentiszteleti felolvasók beszerzése. Az alternatív istentiszteleti rendek bevezetése és ismertetése.

4. Testvérgyülekezeti és ökumenikus munka: A munkacsoport feladata többek között a külföldi és belföldi testvérgyülekezeti kapcsolatok ápolása és építése. Találkozók esetén a program előkészítése. Az ökumenikus kapcsolatok ápolása, az ökumenikus alkalmakkal kapcsolatos előkészítő feladatok.

5. Tájékoztatási és iratterjesztési munka: A munkacsoport feladata többek között a gyülekezeti hírlevelek előkészítése, gyülekezeti alkalmak hirde-

tése (szóróanyagok, plakátok készítése). Az egyházközségi honlap gondozása. A gyülekezeti címnyilvántartás és adatbázis kezelése. A templomi irat-terjesztés szervezése. A munkaterületet érintő pályázatok figyelése.

6. Gyülekezettörténeti munka: A munkacsoport feladata többek között a gyülekezet történetével kapcsolatos adatok gyűjtése, emlékek és hagyatékok ápolása. A jelentős évfordulók előkészítése, a gyülekezeti könyvtár és levéltár gondozása, a gyülekezeti krónika gondozása.

7. Diakóniai munka: A munkacsoport feladata többek között a diakóniai munka szervezése, a rászoruló körének nyilvántartása, valamint a gyülekezet karitatív munkájának segítése ötletekkel, a pályázatok figyelésével.

8. Gazdasági munka: A munkacsoport feladata többek között a gyülekezet gazdasági vezetőjének munkáját segíteni: bevételi források keresésével, megtakarítási vagy befektetési tanácsokkal, pályázatok írásával és elszámolásával, támogatások felkutatásával.

9. Építési és fejlesztési munka: A bizottság feladata többek között a felújítások és karbantartások, nagyobb beruházások előkészítése. A költségvetés készítésekor javaslattétel a fontosabb felújítások anyagi kihatásairól.

Hogyan működhetnek hatékonyan ezek a munkacsoportok?

Minden munkacsoportnak van az elnökség tagjai közül egy felelőse, de a munkacsoportok akkor lesznek hatékonyak, ha nem a gyülekezeti elnökségtől várják a kezdeményezéseket. Az öntevékeny csoportok a presbiter-vezető révén terjeszthetik elő javaslataikat a presbiteri ülésekre.

A gyülekezeti munkaterületek között nincsenek „átjárhatatlan falak”, bizonyos esetekben fontosak és hatékonyak lehetnek az egyeztetések.

A gyülekezetünkben sokan vannak olyanok, akik egy-egy területen bizonyos feladatokat ellátnak, s közben nem tagjai egyetlen testületnek sem. Ezen testvérek bevonása fontos és szükséges.

A munkacsoportok munkáját nem az ülések teszi hatékonyvá. Fontos, hogy az egy munkacsoportban lévők tudjanak egymásról, s a tennivalókat maguk között megosztva végezzék.

A munkacsoportok hatékonyságát növeli, ha a munkában résztvevők „adottságai” szerint alakul a munkacsoport feladata. Ki milyen ajándékban részesült, azzal gazdagítsa a bizottság munkáját.

Legyen áldás közös szolgálatunkon!

Elnökségi felhívás gyülekezeti választásainkra

„Hanem válasszatok ki magatok közül,[...] (olyan testvéreket), akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába...” (ApCsel 6,3)

A 2023/24-es munkaév egyházközségünk életében több szempontból is rendkívüli. Ez év közepén *Bence Imre* és *Bencéné Szabó Márta* lelkészeink 26 évi budavári lelkészi szolgálatuk után nyugdíjba vonulnak, így készülünk a tőlük való méltó elköszönésre.

Hosszú és alapos előkészítő munka után elindult a lelkészváltást előkészítő lelkészválasztási folyamat. Általános tisztújítás éve van egyházunkban, így gyülekezetünkben is.

Az egyházközség elnöksége fontosnak tartja a közösségi döntések gondos és szabályos előkészítését, a döntéshozó testületek felelősségének hangsúlyozását, a hozott döntések legitimitását. A budavári lelkészválasztási és tisztújítási folyamat a gyülekezet presbitériuma és jelölő bizottsága által vezetett, egyházi törvényeink által szabályozott transzparens folyamatok. A döntéshozó testületek – a presbitérium és a közgyűlés – határozatainak legitimitása a tagok minél teljesebb körű részvételével valósul meg.

Ezért tisztelettel és szeretettel hívjuk a választási névjegyzékben szereplő gyülekezeti tagokat, a közgyűlés tagjait, az előttünk álló egyházközségi közgyűlésekre templomunkba.

Lelkészválasztó közgyűlés:

2024. február 24. 15:00 óra

Egyházközségi tisztújító közgyűlés:

2024. március 23. 15:00 óra

Erős vár a mi Istenünk!

Péter Zoltán *Heinczinger Orsolya*
igazgató lelkész felügyelő

„Legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.” (1Pt 3,15)

Az ünnep mindig reménység, mert csak reménységgel lehet ünnepelni – legyen az bármilyen ünnep. A húsvét a mi legnagyobb reménységünk. Az öröm, ha megosztjuk, növekszik, ugyanígy a reménység is. Ezért kéri Péter, hogy bátran adjunk számot, osszuk meg, mondjuk el ezt az örömhírt, mert várják, és így bennünk is növekszik. Így legyen áldott a húsvétunk. Tudjuk együtt mondani: *Krisztus feltámadt, valóban feltámadt.*

Ostromnapló

Kedves Budavári Gyülekezet!

Karácsonykor emlékezhetünk meg a budapesti ostrom kezdetének 80. évfordulójáról. Az akkori rettenetes időknek, a pusztulásnak, és a hívó lélek Istenbe kapaszkodásának is emléket állít *Bagár Iván* akkori budavári segédlelkész ostromnaplója, aki sokakkal együtt a budavári templom alatti óvóhelyen próbálta átvészelni a harcokat. Bagár Iván megsebesült az ostrom alatt, s az elégtelen egészségügyi ellátás miatt áprilisban meghalt. Naplójának gépelt változata a budavári gyülekezet tulajdonában fennmaradt. Nyáron egy aukciósház kínálatában bukkant fel az eredeti, kéziratos napló, melyet egyházunk megvásárolt. Fabiny Tamás püspök úr megbízásából dolgozom a szöveg kiadásán.

Bagár Iván lelkészi szolgálatáról, a Bagár család sorsáról nagyon keveset tudunk. Bagár Iván felesége, Schröder (Bagár Szódernek írja) Margit volt, második férje Sárkány György. 1966-ban még a Fortuna u. 25. szám alatt laktak. Kisfiukat Bagár Bendegúznak hívták, de nagyobb korában a Bagár Miklós nevet használta; 1956-ban konfirmált Budavárban.

Bagár Iván nyomait kutatva a budavári gyülekezet életének egy nagyon érdekes időszaka kezd kibontakozni. Sajnos a háborús pusztítás a korabeli dokumentumok és tárgyi emlékek jelentős hányadát megsemmisítette. Ha valakinek akár személyes, akár hallomásos vagy tárgyi emléke lenne a Bagár családról vagy a gyülekezeti életéről, eseményekről, és szívesen megosztaná, hogy közösség is megismerhesse azt, ezzel is segítve a gyülekezet történetének alaposabb megismerését, kérem, keressen bizalommal az alábbi elérhetőségeken:

eszter.venasch@lutheran.hu; +36-20-561-1966

Venasch Eszter

Eseménynaptár

Február 24. szombat

15.00 – Közgyűlés – lelkészválasztás

Február 25. vasárnap

Böjt 2. vasárnapja – REMINISCERE

Istentiszteletek a szokott rendben
11.00 órás istentiszteleten a februári születésnaposok köszöntése, utána kávézás a kápolnában

Február 29. csütörtök

18.30 – Sarokkő

Március 2. szombat

Presbiterek és házastársaik, gyermekeik csendes-napja Piliscsabán
Részleteket külön hirdetjük a presbitereknek!

Március 3. vasárnap

Böjt 3. vasárnapja – OCULI

Istentiszteletek a szokott rendben
9.00 – Családos istentisztelet
18.00 – Orgonaest

Március 5. kedd

18.00 – Bibliaóra
19.00 – Presbiteri gyűlés

Március 10. vasárnap

Böjt 4. vasárnapja – LAETARE

Istentiszteletek a szokott rendben
18.00 – Ifjúsági zenés istentisztelet

Március 11. hétfő

19.00 – Budavári Evangélikus Szabadegyetem
Prof. Dr. Bánffy Eszter:
„Egy jelentéktelen dél-dunántúli leletmentő ásatás útja a világhírig: Alsónyék, Kr. e. 5800-4400 – Mire tanít bennünket a régészet?”

Március 14. csütörtök

18.30 – Sarokkő

Március 17. vasárnap

Böjt 5. vasárnapja – JUDICA

Istentiszteletek a szokott rendben
18.00 – Gospel istentisztelet

Március 22. péntek

16.00 – Ökumenikus keresztút a Tabánban

Március 23. szombat

15.00 – Tisztújító közgyűlés a templomban

Március 24. vasárnap

Böjt 6. vasárnapja – PALMARUM

Istentiszteletek a szokott rendben
11.00 órás istentiszteleten a márciusi születésnaposok köszöntése, utána kávézás a kápolnában

Március 25–27. Nagyhét

Nagyheti igehirdetés-sorozat
Evangelizáció hétfőtől szerdáig
minden este 18.00 órakor
Igét hirdetnek a gyülekezet lelkészei

Március 28. csütörtök Nagycsütörtök

18.00 – Úrvacsora szerzésének ünnepe
lábmosás liturgiájával

Március 29. péntek Nagypéntek

Istentiszteletek a szokott rendben
18.00 – Istentisztelet passióolvasással

Március 31. vasárnap Húsvét ünnepe

Istentiszteletek a szokott rendben
5.00 – Feltámadás liturgia
Húsvéti gyülekezeti közös reggeli

Április 1. hétfő

Húsvét második napja

Istentiszteleteket csak délelőtt tartunk

Április 7. vasárnap

Húsvét utáni 1. vasárnap QUASI MODO GENITI

Istentiszteletek a szokott rendben
9.00 – Családos istentisztelet
18.00 – Orgonaest

Április 9. kedd

19.00 – Képviselő-testületi ülés

Április 11. csütörtök

18.30 – Sarokkő

Április 14. vasárnap

Húsvét utáni 2. vasárnap MISERICORDIA DOMINI

Istentiszteletek a szokott rendben
18.00 – Ifjúsági zenés istentisztelet

Április 15. hétfő

19.00 – Budavári Evangélikus Szabadegyetem
Nyáry Krisztián:
A Himnusz mint
protestáns ima

Április 21. vasárnap

Húsvét utáni 3. vasárnap – JUBILATE

Istentiszteletek a szokott rendben

Április 25. csütörtök

18.30 – Sarokkő

Április 26–28. péntektől vasárnapig

Gyülekezeti hétvége

A hónap igéje a mottó:

Mi a bennünk élő reménység?

Áhítatok, előadás, közös játék, éneklések, kórusok, biztonságtételek, közösségépítő és hitben erősítő alkalmak, gyermekfoglalkozás.

Vasárnap úrvacsorai istentisztelet!

Vendég előadó: *Kőszeghyné Raczkó Zsuzsa*

Helyszín: Andorka Rudolf Evangélikus

Konferencia és Missziói Központ

8624 Balatonszárszó, Jókai u. 41.

A teljes költség: 27.000 Ft/fő (szállás és étkezés)

Gyermekeknek 3-13 éves korig 13.000 Ft/fő; 3 éves kor alatt ingyenes. A nem teljes időre érkezőknek is teljes díjat kell fizetniük! A normáltól eltérő étkezésért 1.000 Ft/étkezés különdíjat számolnak fel! A részvételhez Alapítványunktól támogatás igényelhető!

Jelentkezési határidő: 2024. április 7.

Jelentkezés módja: jelentkezési lap, vagy online felületen, az alábbi link segítségével:

<https://forms.gle/fw2LarkmFVYwQiDU7>**Április 28. vasárnap****Húsvét utáni 4. vasárnap – CANTATE**

Istentiszteletek a szokott rendben

11.00 órás istentiszteleten az áprilisi születésnapok köszöntése, utána kávézás a kápolnában

Május 5. vasárnap**Húsvét utáni 5. vasárnap – ROGATE**

Istentiszteletek a szokott rendben

9.00 – Családos istentisztelet

18.00 – Orgonaest

Május 9. csütörtök**Mennybemenetel ünnepe**

18.00 – Istentisztelet a templomban

Május 12. vasárnap**Húsvét utáni 6. vasárnap – EXAUDI**

Istentiszteletek a szokott rendben

Május 16. csütörtök

18.30 – Sarokkő

Május 19. vasárnap**Pünkösöd ünnepe**

Istentiszteletek a szokott rendben

Május 20. hétfő**Pünkösöd második napja**

Istentiszteletek a szokott rendben

18.00 – SUN GOSPEL SINGERS (Strasbourg) kórus koncertje

Felhívjuk beteg vagy idős testvéreink figyelmét, hogy akik szeretnének otthonukban úrvacsorával élni, telefonon vagy a gyülekezeti honlapon, a szolgálatok/látogatás menüpont alatt található űrlapon keresztül egyeztethetnek időpontot, és a lelkészek szívesen meglátogatják őket. Telefon: +36-1-356-9736 (hétfőtől-péntekig 9–13 óra között), vagy <http://budavar.lutheran.hu>

A **Sára-terem** alkalmas családi programok, születésnapok és egyéb alkalmak megtartására. Örömmel állunk ezzel is a gyülekezet tagjai rendelkezésére. Érdeklődni *Kovács Kata* hitoktatónál lehet a +36-20-824-9031 telefonszámon.

Gyülekezetünkben hagyomány, hogy húsvét előtt meglátogatjuk rászoruló idős testvéreinket, és ajándékkal kedveskedünk nekik. **Március 5-én 16.30-tól** állítjuk össze a szeretetsomagokat, és március 6-ától lehet átvenni őket a Lelkészi Hivatalban, munkaidőben vagy a lelki alkalmak után. Minden segítséget köszönünk!

Mozgásos relaxációs torna

Kéthetente csütörtökön (*febr. 22., márc. 7. stb.*) 18 órától relaxációs tornát vezet az alagsori ifiteremben *Herzogné Fürst Beáta* (eszközigeny: laticel). Akit érdekel a lehetőség, és szívesen megmozgatná fáradt tagjait, jelentkezzen a +36-20-824-5546 telefonszámon.

Egyházfit (templomszolgát) keresünk!

2024. június 1-jétől – *Tóser Gáborné Ibolya* nyugdíjba vonulása okán – szüksége lesz a gyülekezetnek új „egyházfira”.

Aki szeretne érdeklődni az állás felől, jelentkezzen telefonon a +36-20-387-9572 számon, vagy e-mailben, a budavar@lutheran.hu címen!

Köszönet és kérés

Köszönjük mindenkinek, hogy támogatta Alapítványunkat az SZJA 1% felajánlásával!

Kérjük, hogy az adóbevalláskor idén is gondoljon alapítványunk működésére és az Evangélikus Egyházra, bátorítsa hozzátartozóit, ismerőseit is a **2 x 1% felajánlására!**

A Magyarországi Evangélikus Egyház kódja: **0035**

A Budavári Evangélikus Gyülekezet

Alapítvány adószáma: **18007545-1-41**

A felajánláshoz szükséges formanyomtatvány a NAV honlapjáról letölthető, illetve a templom bejáratánál – kitöltve – megtalálható!

Köszönettel: az *Alapítvány Kuratóriuma*

A budai evangélikus gyülekezet kezdetei (1821–1844)

A kezdet kezdetei persze 1821-nél jóval régebbre nyúlnak vissza: a Mohács előtti korbá, mikor az országban elsőként Budán, a királyné udvarában jelent meg a lutheri hitújítás. Ennek fejlődését a mohácsi csata, Buda török általi elfoglalása (1541) megakadályozta, eredményei nem maradtak meg. Mikor 1686-ban Budát a keresztények visszavívják, már csak a Habsburgok szigorú ellenreformációs politikájának következtében nem jelenhetett meg Budán a protestantizmus. A központi helyen fekvő, fővárosi rangját idővel visszanyerő Budán (és a testvérvárosában Pesten) királyi és városi rendeletek eredményesen tiltották bármifajta protestáns eretnokség terjedését. Se evangélikus, se református polgárjogot nem kaphatott. A helyzet csak a türelmi rendelet (1781) után változott meg.

Érdekes Buda és Pest viszonyának, helyzetének változása. A tulajdonképpeni főváros, Buda, kezdetben nagyobb népességszámú volt, mint Pest: 1787-ben Pesten 22 ezren, Budán 24 ezren éltek. Pest gyors fejlődésére jellemző, hogy 1800-ra 30 ezer lakosával már megelőzte a 24 ezer lakosnál megrekedt Budát. Mária Terézia idejétől a fővárosi funkciók fokozatosan Budára kerültek: 1777-ben az ország egyetlen egyeteme Nagyszombatról Budára (majd nemsokára Pestre) költözött. 1783-tól pedig a fő kormányhivatalnak számító helytartótanács került Budára. Ezen és más intézmények, hivatalok által már megindult a protestáns értelmiségiek, hivatalnokok Budára és Pestre költözése.

A nyitottabb, kereskedelmi-gazdasági központtá fejlődő Pesten 1787-ben megindult az evangélikus gyülekezet szervezése. A lassan, de fokozatosan mégiscsak növekvő számú budai evangélikusok a pestiekhez csatlakozva kezdtek növekedni, fejlődni. A budai evangélikusok ügyét kezdetől támogatta Mária Dorottya württembergi főhercegnő, aki József nádor evangélikus feleségeként 1819-től Budán élt. A budai evangélikus szórvány 1821-ben vált a pesti gyülekezet leánygyülekezetévé (*Filialgemeinde*). Ekkor Budán 49 evangélikus élt (27 a Várban, 22 a Vízivárosban). A leánygyülekezet vezetője a kurátor volt: ezt a tisztséget 1827-ig a württembergi származású Frohmann nyugállományú kapitány töltötte be. Őt a budai evangélikusok egyik jelentős személyisége, Procopius György követte, aki a helytartótanácsnál az evangélikus ügyek jogi képviselője, ún. vallásügyi ágens volt 1841-ig.

Mária Dorottya biztatására, és Schedius Lajos egyetemi tanár, a pesti gyülekezet iskolai felügyelője támogatásával 1821-től létrejött a budai evangélikusok első intézménye, az elemi iskola. Az alapítást a főhercegnő mellett más módos támogatók adományai is segítették. Első tanító a Gömör megyéből

jött Kotsik József volt, aki 1828-ban bekövetkezett elhunytáig tevékenykedett itt. Az ő idejében még csak 10 tanuló volt. Kotsikot a pesti evangélikus iskolából átkerült Johann Meszlein követte, akinek idején már 39-re emelkedett a tanulói létszám. Meszlein azonban rövidesen, 1829-ben elhunyt; őt 1837-ig Stephan Wagner követte. Ekkortól pedig a Selmezbányáról érkezett Kossányi Lajos volt a budai evangélikus tanító, 1840-ben 37 tanulóval.

Időközben a budai evangélikusok száma is növekedésnek indult: 1838-ban 240-en voltak, míg két év múlva majdnem a duplájára, 440-re nőtt a létszámuk. Megemlítendő, hogy Budához tartoztak a környező Duna jobb parti településeken kisebb számban, szórványban élő evangélikusok is: közülük 1838-ban Óbuda emelhető ki 32 evangélikussal. Budáról gondozták tehát a Budafoktól Szentendrőig terjedő terület szórvány-evangélikusait.

E jelentős létszámemelkedés következtében a pesti gyülekezet 1840. december 27-i konventje hozzájárult a budaiak leánygyház-szervezeti fejlesztéséhez. A budaiak autonómiájának erősödését jelezte például, hogy vezető testületüket *Particular-Convent*-nek nevezték, bár ennek döntéseit még mindig a pesti anyagyülekezet közgyűlése (*General-Convent*) hagyta jóvá. A budaiak vezető tisztségviselője a *viceinspektor* (felügyelőhelyettes) lett, mely posztot 1844-ig Ebeczky Imre helytartósági számvivő töltötte be. Mellette az anyagi ügyeket egy kurátorhelyettes (*vicecurator*) intézte: elsőként Karl Jakobsson ácsmester, majd a neves építési vállalkozó, Ludwig Kimmach viselte ezt a tisztséget.

Mária Dorottya, a magyarhoni evangélikusok nagy jótevőjének támogatása következtében az események nagy fordulatot vettek. A württembergi pietizmuson nevelkedve vallásos életet élt, és főrangú hölgyként ezzel környezetére is nagy hatással volt. Átjárt az 1811-ben felépült pesti evangélikus istentiszteletre. A templom megközelítését télen azonban akadályozta, hogy a jég miatt a dunai hajóhidat szét kellett bontani. Mária Dorottya ezért a budai főhercegi palotában egy imatermet rendezett be, ahová a budai evangélikusok is bejárhattak az istentiszteletre. A pesti lelkészek jártak át prédikálni, majd egy ideig Taubner Károly, a pesti evangélikus gimnázium retorika és poétika tanára lett Mária Dorottya „házikáplánja” (ő azonban az anyagiak hűtlen kezelése miatt rövidesen kiesett a kegyeiből).

Mária Dorottya főhercegnőre talán legnagyobb hatással a pesti magyar lelkészi állást 1837-es létesítése óta betöltő Székács József volt. Székács később a 19. századi magyar evangélikus egyháztörténet egyik legfontosabb személyiségévé vált.

Czenthe Miklós

Az ökumenikus imahétről

Ebben az esztendőben a környezetünkben szolgáló papokat, lelkészeket szólítottuk meg, mit jelent számukra az ökumenikus imahét (1.), és miért volt fontos számukra az idei év igei üzenete, amely így szól: *Szeresd az Urat a te Istenedet... és felebarátodat, mint magadat!* (2.)

Maklár Ákos, görögkatolikus parókus

1. Az imahetet egy családi találkozóhoz szoktuk hasonlítani, amikor összejönnek a közös nagyszülőktől származók és családtagjaik. A testvérek és unokatestvérek nem egyformák, nem is lehetnek azok, de összekötik őket a közös nagyszülők. Tudják, hogy számíthatnak egymásra, hogy szeretik egymást. Krisztusban hívókként így vagyunk mi is.

2. A férfi és a nő házassága, az ember két lába, a kerékpár két kereke, az olló két szára és még sok kép érzékelteti azt, hogy az Isten és a másik ember iránti szeretet egymástól el nem választható. Vagy együtt, vagy sehogy. Erre kell törekednünk minden nap, hiszen erre tanít minket Krisztus.

Lendvai Zsolt, plébános (Margit krt.-i ferences templom)

1. Az ökumenikus imahét mindig különleges tapasztalat számomra a testvéregyházak életéről, a gyülekezetek, közösségek spirituális atmoszférájáról. Jó alkalom megismerni és rácsodálkozni egymás kincseire, sajátosságaira, értékeire. Plébániánknak is évről évre jó alkalom, hogy túllássunk „határainkon”, találkozzunk más felekezetek híveivel. Öröm, hogy az „ifjúsági dicsőítő istentisztelet” alkalmat ad közösségeink fiataljai számára is a közös imádságra. És szintén öröm, hogy vannak néhányan plébániánkról is, akik ezen a héten minden nap részt vesznek a különböző templomokban tartott istentiszteleten.

2. Az idei igehely és az irgalmas szamaritánus példázata jó meghívás volt, hogy különböző szemszögekben újragondolva ismét tudatosítsuk keresztény hivatásunkat, a világban való tanúságtételre való megbízásunkat.

Sáfrán Zsuzsanna, lelkész (Budai Református Gyülekezet)

1. Számomra az ökumenikus imahét mindig nagy örömet és találkozást jelent. Felemelő érzés megtapasztalni, hogy mások befogadnak a saját világukba, hitükbe, „egy asztalhoz” ülhetünk. Kifejezhetjük, hogy elfogadjuk és szeretjük azt a sokszínűséget, amelyben élünk. Mindig rácsodálkozom, hogy mennyire különbözőek vagyunk, és mégis egyek lehetünk Jézus szeretetében.

2. Jézus kitágítja a felebarát jelentését, amikor példázatával válaszol az írástudónak. Az irgalom által mindenki a felebarátunk. Az Isten törvénye a szeretet cselekedetében teljesedik ki. A törvény ismerete nem elég, de a szeretet cselekvése mély, meglepő találkozásokkal eredményez. Merjünk megérezni, meglátni a mellénk lehajló Jézust, ahogy ellátja vérző sebeinket, a gyászunkat, a szenvedéseinket, és erőre kaphatunk az ő irgalmában. Így mi is irgalmat hordozókká válunk, és sok meglepő találkozásban lesz részünk. Számomra a Krisztusban megjelenő végtelen szeretetet jelentette az idei ige.

Sülei László, plébános (Budavári Nagyboldogasszony templom)

1. Közösek az imában, a szeretetben, de a dogmában még távoliak. Ez a kettősség jellemez bennünket. Örülünk a találkozásnak, és örülünk a másik személyének – talán még a Krisztusi arculatnak is. De a hiányt is éljük, hordozzuk, visszük; azt hiszem, ezekben a találkozóknak van valami abból a szeretetből, amit a tékozló fiú érez, amikor hazaér: az apa kimegy, várja, hizlalt borjút vágat, új ruhát ad rá, örül neki. De valami még hiányzik ebből az örömből, gyűrűt még nem húzunk a másik kezére. Már van közös asztal, már éljük a szeretet örömét, de nem tudjuk a szeretet sebzettségét felejtetni. És ezekben a találkozóknak valami ebből is felejtődik; az ima, az ige által mégis egy új kapu nyílik számunkra.

Bence Imre, lelkész (Budavári Evangélikus Egyházközség)

1. Evangélikus gyülekezetünk minden évben egyfajta katalizátora az egyetemes, (ökumenikus) imaalkalmaknak. Évek – vagy talán évtizedek – óta mi hívjuk össze megbeszélésre a lelkészeket, a gyülekezetek képviselőit, és mi fogjuk össze a heti szolgálatokat. Már az előkészítő alkalom jó lehetőség a találkozásra, és arra, hogy egymás örömeiről és gondjairól beszéljünk. Az pedig külön örömeink, hogy a gyülekezetünk tagjai mellett két szolgáló közösségünk – a Schütz Kórus és a Budavári Gospel Kórus – egyforma aktivitással készül minden évben az alkalmakra. Jó ilyenkor másokat megismerni, és szolgálatunk sokszínűségét is megmutatni. A testvéri találkozások hete – mindig ez az ökumenikus imahét.

2. Az idei ige újra felhívta a figyelmünket arra, hogy egymás felé csak akkor tudunk a szeretet nyitottságával odafordulni, ha az Isten iránti szeretetünk megújul. Az üdvösség útján – vagy ahogy az egyik igehirdetésben hallhattuk, a remény útján – akkor járunk, ha ebből a szeretetből táplálkozunk az életünk.

Játékos beszámoló a gyülekezeti farsangról

Hát ez nem igaz! Két egymást követő évben is éppen a „*kitörés napi*” tüntetések miatti vári rendőrkordon „akadályversenyén” kellett keresztülverekednie magát annak a családnak, amelyik farsangunkra akart bejutni. Léphetünk kétszer ugyanarra a „golyóra”? Mindenesetre a nem éppen „családbarát” körülmények miatt a vonzónak beharangozott alkalom a „hanyatt vágódás” rémével fenyegetett.

A maroknyi szervezői csapat némiképp megnyugodni látszott, amikor a Menyegző Társulat népi zenekar két tagját rejtélyes nagy csomagokkal és zsákokkal a kezükben-hátukon megérkezni látták. Még jó, hogy nem motozták meg őket, mert a *kaval* nevű hangszer, fegyvernek látszó husángként, könnyen *bekavalhatott* volna a képbe. Mi van a még hiányzó harmadik zenéssel? Bízunk benne, hogy nem tereli el őt a közeg-ellenállás szigorú kordona kitörés napi tor-túrára!

Miközben a zenészek elkezdtek a kápolnában behangolni, az érkezők elkezdtek a vár-alját bebarangolni – rést keresve, ahol átjuthatnak a kordonon. Volt, akinek csak a négygel odábbi feljárón sikerült, és volt, aki két kislányával csak átsétált az első védvonalon, mint kés a vajon. Hiába, no! A kis tündérek elővették a láthatatlanná tévő ködmönt! Nincs mese! Illetve épp ellenkezőleg! Ez az átjutás mesés volt! És itt még nincs vége a meséknek!

Az előkészítő lelkészek, hitoktatók, önkéntesek kíváncsian várták, mi sül ki ebből: Lesz-e itt egyáltalán bál? Vagy csak ál-bál? Hála Istennek, a leégésnek nagyobb volt a füstje, mint a lángja! Befutott még egy-két család, és erre megnyugodtunk: kezdődhet a muzsika! Megjötték a beöltözött gyerekek!

Imsi gitáron pengetve vezette az egyre bátrabbá váló közösségi éneklést: „*Kis ember, nagy ember, tapsolj és énekelj, Kis ember, nagy ember, örül Isten neked!*” Isten bizonyára az egyenruhába öltözött rendőröknek is örül, de ők ezen a délutánon csak „*ott-állni és védeni*” akartak, mulatozni nem! No mindegy, azt hiszem, mi a jobbik részt választottuk!

Márti áhítata az első „fügefa jelmezbe öltözött”, azaz Isten elől rejtőzködő emberpárra, Ádáma és Évára is utalt, és megtanította, hogy Isten elől mégsem lehet elbújni, mert ő a szívünkbe és a vesénkbe is belelát. Röntgen szemei vannak! Isten nem az álarcunkat látja, hanem a valódit, az ember bármennyire is lódit... És Isten nemcsak lát, de (még-) szeret (-is), azaz *még-is* szeret minket!

A jelmezbe öltözött bátor kis résztvevőket Imsi egyenes-élő „TV-műsorban” konferálta fel, akik pörögve-forogva mutatták be maskarájukat. Lássuk, kik is tették idén tiszteletüket a farsangunkon: volt itt fehér szárnyú pillangó, egy bátor, zöld dínó; gyűrűsfarkú maki, rózsaszínfüllű nyuszi; csíkos pulcsis

egér, vörös hajú virágtündér; szép szemű zöldbeka, sziszegő vad kobra; eltévedt Mikulás, „inverz vitorlás”; kicsi-édes egyszarvú, pillangó – a kékszárnyú; laboránsnő-vegyész, kisoroszlán – merész; dán a focisztár, fekete leopárd; bőrkabátos vagány cowboy, fehérben királykisasszony; kék fénykarddal Darth Vader, zölddel meg Yoda mester. Nagy tapsot és csokijutalmat kaptak bátorságukért, és részt vehettek a Menyegző Társulat zenés multságán! A 3 zenész 4 az 1-ben programot nyújtott profi színvonalon!

Mert hiszen csuda jól húzták azt a bizonyos talpalávalót, játékosan-ügyesen bemutattak vagy 15 hangszer: a nyenyérés szúnyogot, legyeket és dongókat fogatva a hallgatósággal „hangolta fel” tekerőlantját, és egy érdekes-élvezetes, viccesen is komoly mesét mondott a vízhiányban szenvedő faluról és az élő víz forrásának ajándékáról. Majd ezután a banda változatos, pörgős, fergeteges tánczázat kanyarított mindannyiunk hálájára-örömeire, lábájára és lábkörömeire! *Kis ember, nagy ember táncolj és énekelj! Kis ember, nagy ember, örül Isten neked!*

Hát nekünk biztos örült, mert olyan jól nézett ki ez a multság, hogy ihaj-csuhaj! Volt aztán még gondosan előkészített uzsonna-büfé az alagsorban: ehettünk-ihattunk rakásig, mert minden család hozott valamilyen finomságot! Köszönjük nekik!

A farsangunkon volt egy érdekes kvízzjáték is, amit Kovács Kata hitoktatónk vezetett. Ebben a játékban a farsang eredetében, időszakában, hagyományában való jártasságunkat tesztelhetjük zsákmacskás meglepetésajándékokért. A gyerekek ennek is nagyon örültek, még ha a zsákok nem is miákkoltak, mert ők maguk sem hiányoltak semmi örömet még azon felül, amit ezen az áldott délutánon oly sok szép pillanatban, élményben, közösségben kaptak.

Köszönet mindenkinek, aki előkészített, hozott, segített, tanított, közreműködött, zenélt, örült, játszott, táncolt, énekelte, a Várban (jelmezben) felvonult (de nem tüntetőleg). Hiszem, farsangunkat senki nem élte meg büntetőleg! Ellenkezőleg! Éltesse! Tőle!

Péter Zoltán

Képzelt riport a Budavári Gospel Kórossal

Nemrég Máltán vendégszerepeltetek, hogyan kerültetek oda?

Meghívást kaptunk egy nemzetközi karácsonyi kórusfesztiválra, amit 2023. december 1. és 3. között tartottak. Mivel elég gazdag karácsonyi repertoárunk van, karvezetőnk úgy gondolta, bőven össze tud állítani belőle egy igényes bemutatkozást.

Mit tudtatok megmutatni a gospel-karácsonyból?

Összesen 24 kórus volt jelen, köztük lengyel, olasz, észt, spanyol, litván, portugál és természetesen helyiek; többet közülük mi is hallottunk. Mind karácsonyi művekkel érkeztek: ismertebb és számunkra teljesen idegen számokkal, tehát lehetőségünk volt a teljes kínálatból egy kis keresztmetszetet kapni; a mi műfajunkat gyakorlatilag senki nem képviselte. Három este léptünk fel különböző városokban: pénteken és szombaton 5–5 művet énekeltünk; a záró estén, ahol majdnem minden kórus jelen volt, két számra volt időnk. Énekeltünk *Silent Night*ot és pár további karácsonyi dalt a világhírű *Pentatonix* feldolgozásaiból, kedvenc gospeljeink közül néhányat (egyet zulu nyelven), és nagy sikert aratott Bárdos Lajos *Karácsonyi bölcsődala* magyarul – amiről kiderült, hogy az egyik olasz kórus is énekli, így el lehet képzelni, mennyire örültek, mikor az egyik koncert végén együtt előadtuk. Összességében változatos volt a műsor, és bár voltak benne nehéz számok, minden szépen sikerült.

Mit láttatok a vendéglátó országból?

A koncertek helyszínére való utazás során láttunk valamit az országból, és két kiránduláson is részt vettünk. Láttuk a fővárost, Vallettát, és három erődtített várost – az építészeti kincseken túl kikötőkkel, parkokkal és ünnepre készülődő templomokkal, hiszen a karácsonyt elképesztő külsőségekkel várják. Málta lakossága nagy százalékban hívő, bár túlnyomóan katolikusok, és ennek hagyományait követik adventben is.

Valletta főterén óriási betlehem, mindenütt hatalmas fénydekorációk, gyertyák, mikulásvirágok, Szent Családok – mindez 23–24 fokos nyári melegben, napsütésben igazán izgalmas látvány volt számunkra. Talán a szervezők értékelték az általunk előre jelzett kifejezetten egyházi műveket, ezért is kaptunk felkérést, hogy december 3-án vasárnap egy vidéki városka katolikus miséjén szolgáljunk, ahol a máltai nyelven folyó liturgia extra kihívás volt, de a híveknek tetszettek a számok, mert nagy tapsot kaptunk a végén.

Állítólag volt egy kis kellemetlenség a hazautazás során...

Sajnos Európában azokban a napokban messze nem volt ilyen meleg, sőt Münchenben, ahol hazafelé átszálltunk volna, akkora havazás volt, hogy a repteret napokra lezárták, így december 4. és 7. között szinte ingajáratban voltunk a szálloda és a reptér között... Szóval igazán megszerettük Máltát, de hogy ilyen nehéz lesz az elszakadás, nem gondoltuk volna.

Mi volt a legnagyobb élmény?

Talán az, hogy ezt az egészet így össze lehetett hozni; hogy a sok segítség és komoly támogatás révén meglelt a fedezet, meg tudtuk valósítani ezt az utazást, és ezzel nemcsak mi kaptunk egy életre szóló élményt, de kicsit a Budavári Evangélikus Gyülekezetet is „feltettük a térképre” egy távoli országban. Amikor hallottuk, hogy a műsorvezető kezdi olvasni a kórus bemutatkozását – „12 évvel ezelőtt Bence Imre, a Budavári Evangélikus Templom esperesének régi vágya teljesült...” –, különösen jó érzés volt ott állni, hiszen elértünk valamit, eljutottunk valameddig. Csodálatos lenne folytatni, de egyelőre hatalmas köszönet mindenkinek, aki ezt lehetővé tette: ez az advent most különleges volt.

Horváth Adrienn

Hírek

- November 23-án gyülekezetünkben tartották a Lelkeszi Életpályamodell vezetőképzőjében részt vevő trénerek felkészítését. Ezen az alkalmon *Bence Imre* mint tréner vett részt.
- December 6-án a Budai Egyházmegye lelkészgyűlésén – melynek gyülekezetünk adott otthont – *Bencéné Szabó Márta* szolgált igehirdetéssel.
- December 8-án az ifjúsági óra keretében volt *Sárik Eszter* másoddiplomás teológus vizsgatanítása, melyen a gyülekezet részéről *Bence Imre*, a hittudományi egyetem részéről *dr. Hafenscher Károly*, az egyházkerület részéről pedig *dr. Fabiny Tamás* vett részt a bírálóbizottság tagjaként.
- December 8-án az *Erős Vár FC* Kórus tartott jótékonysági koncertet a templomban, melyen *dr. Fabiny Tamás* püspök hirdette az igét.
- December 9-én ádventi gyertyagyújtás volt a Mátyás templom mellett, amelyen *Bence Imre* szolgált.
- December 10-én a *Budavári Gospel Kórus* ádventi koncertet adott egy XI. kerületi szociális otthonban.
- December 10-én ádventi zenés áhítatot tartott templomunkban a *Schütz Kórus*. Igét hirdetett *Bányai Tamás* teológushallgató.
- December 12-én közös ádventi estet tartottunk a Német ajkú gyülekezettel. *Barbara Lötsch* és *Bence Imre* igehirdetése után családias szeretetvendégségen ismerkedett egymással a két gyülekezet.
- December 17-én az I. kerületi önkormányzat ádventi gyertyagyújtásán *Bence Imre* mondott igei köszöntőt.
- December 17-én a *Budavári Gospel Kórus* ádventi karácsonyi koncertet adott.
- December 19-én a munkatársi karácsonyon köszöntük meg az önkéntes segítők és az alkalmazottak egész éves szolgálatát. Köszöntőt mondott *Péter Zoltán* igazgató lelkész és *Heinczinger Orsolya* felügyelő.
- December 22-én jótékonysági koncert volt templomunkban, melyen a *La Caffettiera Stioppeta* énekkar szolgált *Murányi Eszter* vezetésével.
- Január 1-jén az istentisztelet után pezsgős köszöntésre jöttünk össze a kápolnában.
- Január 5-én a lelkeszi hivatalban tartottuk az ökumenikus imahét megbeszélését, melyen a kerület különböző felekezetei képviseltették magukat.
- Január 6-án istentisztelet keretében szentelte lelkésszé *dr. Fabiny Tamás* püspök *dr. Sárik Esztert*, aki kriminológusként végezte el a Hittudományi Egyetem másoddiplomás lelkészképzését. Eszter világi hivatását megtartva a Kelenföldi Egyházközség félállású lelkésze lett.
- Január 10-én a lelkészgyűlésen, melyet a püspöki hivatalban tartottak az egyházmegye lelkészei számára, *dr. Fabiny Tamás* a kárpátaljai útjáról számolt be, *Bence Imre* pedig az igehirdetésre felkészítő (homiletikai) előadást tartott.
- Január 13-án gyülekezetünkben tartották a Budai Egyházmegye hitoktatói számára a továbbképzést, ötletbörzét, melynek szervezője *Péterné Mestery*

- Rita*, az egyházmegye katechetikai felelőse volt.
- Az ökumenikus imahét nyitó alkalmán a budai református templomban a *Budavári Gospel Kórus* szolgált a liturgia keretében. Hétfőn *Bence Imre* a Szent Anna templomban hirdette az igét. Kedden templomunkban – *dr. Fabiny Tamás* meghívására – *Martos Balázs* segédpüspök szolgált igehirdetéssel, és a *Schütz Kórus* gazdagította a liturgiát. *Péter Zoltán* a ferences templomban hirdette az igét.
- Február 2–4. között egyházmegyei konfirmandus hétvége volt a szárszói konferenciaközpontban, ahova 15 konfirmandusunkat kísérte *Péter Zoltán* és *Péterné Mestery Rita*.
- Február 4-én istentisztelet keretében köszöntöttük *dr. Fabiny Tamás* püspököt 65. születésnapja, február 11-én pedig *D. Szebik Imre* ny. püspököt 85. születésnapja alkalmából. Isten áldása legyen egyházi vezetőinken!
- Február 10-én családos farsang volt a kápolnában.
- Február 11-én a 11 órai istentiszteleten igei áldással iktattuk be Németh Katalint a diakóniai munkatársi szolgálatába.
- Február 14-én a Deák téri templomban a Házasság hete alkalmából tartott istentiszteleten a *Budavári Gospel Kórus* gazdagította a liturgiát.
- Február 17-én az egyházmegyei felügyelők találkozóját rendezték gyülekezetünkben, a Sárateremben. A házigazda *Heinczinger Orsolya* felügyelőnk volt, áhítatot *Péter Zoltán* tartott.

Lelkeszi Hivatal

1014 Budapest I. ker. Táncsics M. u. 28.

Samu Piroska irodavezető

Kövesy Emese gazdasági vezető

hétfő-péntek: 9.00-13.00

telefon: +36-1-356-9736

mobil: +36-20-387-9572

weblap: <http://budavar.lutheran.hu>

e-mail: budavar@lutheran.hu

Péter Zoltán – igazgató lelkész

Fogadóóra: kedd 9.00-13.00; csütörtök 9.00-13.00

e-mail: zoltan.peter@lutheran.hu

Bence Imre – lelkész

Fogadóóra: kedd 15.00-18.00; péntek 9.00-12.30

e-mail: imre.bence@lutheran.hu

Bencéné Szabó Márta – lelkész

Fogadóóra: szerda 9.00-13.00

Dr. Fabiny Tamás – püspök

e-mail: tamas.fabiny@lutheran.hu

Budavári Hírmondó

az Egyházközség tájékoztató hírlevele

Olvasó-szerkesztő: Váradai Adél

Tördelés: Hegyi András

Korrektor: Schnellerné Hegedűs Erika

Grafika: Anda (Czenthe) Kata

Felelős kiadó: Péter Zoltán igazgató lelkész

Nyomdai munkák: Rózsadomb Contact Kft.